

Сучасний стан розвитку публічного управління в Україні

Андрій Баранов, Східно-європейський слов'янський університет

Встановлено, що у західних демократіях наголошується на публічному адміністративному управлінні (Public Administration) або публічному адмініструванні. Справа в тому, що публічне управління зазвичай підкорялося політичній владі. Тому відношення між управлінням і політикою завжди досить складні, але переважно для їх вирішення зі зростаючою кількістю суперечностей застосовуються сучасні інформаційно-комунікативні технології. При цьому, отримавши особливу технологічну компетенцію, адміністративний апарат претендує на більш активне входження у сферу політики, але виявляється нездатним до домінування через зростаючу складність і комплексність публічного управління.

З'ясовано, що в Енциклопедичному словнику з державного управління публічне адміністрування визначається як теорія та практика державного управління, яка характеризується реалізацією адміністративних процедур шляхом публічної діяльності, застосуванням інструментів демократичного врядування, упорядкуванням суспільної діяльності та надання адміністративних послуг як засобу реалізації прав та свобод громадян. В Україні публічне адміністрування набуло офіційного визнання як освітня спеціальність. Водночас багато науковців, переважно з державного управління, мають власну думку щодо визначення публічного управління. При цьому важко встановити жорсткі рамки публічного управління та пов'язаного з цим адміністрування. Авторами розглядаються окремі аспекти публічного управління, водночас не з'ясовані суб'єкти та об'єкти, а головне – принципи побудови управління. Можливо, саме виходячи з такого підходу, складно в законодавчій системі визначити публічне управління, як таке.

Запропоновано визначити сучасний стан розвитку публічного управління в Україні як взаємодію інституцій державної влади, місцевого самоврядування та інституцій громадянського суспільства, що організовані на правових засадах з метою реалізації інтересів суспільства та держави на засадах нових та вдосконалення наявних концепцій, теорій, принципів і методів.

Для розвитку сучасного публічного управління в Україні характерним залишається використання принципів, які були впроваджені в систему державного управління та управління в цілому, і які виступають базисом формування, організації, функціонування органів державного управління та відображають сутність і реальність процесів державного управління.

Ключові слова: розвиток, публічне управління, розвиток публічного управління, публічне управління в Україні

The current state of public administration development in Ukraine

Andriy Baranov, The East European Slavic University

It is established that in Western democracies public administration (Public Administration) is noted. The fact is that public administration was subordinate to political power, therefore the relationship between management and politics is always quite complicated, but to solve them, the growing majority of contradictions are handled by modern information and communication technologies. At the same time, having received special technological competence, the administrative apparatus claims to be more active in the sphere of politics, but is unable to dominate through the increasing complexity and complexity of public administration.

It has been established that in the encyclopedic dictionary of public administration public administration is defined as the theory and practice of public administration, which is characterized by the implementation of administrative procedures through public activities, the use of democratic governance tools, streamlining public activities and the provision of administrative services as a means of realizing the rights and freedoms of citizens. In Ukraine, public administration has gained official recognition as an educational specialty. At the same time, many scientists, mainly in public administration, have their own opinions on the definition of public administration. At the same time, it is difficult to establish a rigid framework for public administration and related administration. The authors consider certain aspects of public administration, while the subjects

and objects are not clarified, and most importantly, the principles of building governance. Perhaps it is precisely on the basis of such an approach that it is difficult in the legislative system to define public administration as such.

It is proposed to determine the current state of public administration in Ukraine as the interaction of state power institutions, local self-government and civil society institutions, organized on a legal basis with the aim of realizing the interests of society and the state on the basis of new ones and improving existing concepts, theories, principles and methods.

For the development of modern public administration in Ukraine, the use of principles that have been introduced into the public administration system and management as a whole, and which serve as the basis for the formation, organization, functioning of public administration bodies and reflect the essence and reality of public administration processes, remains characteristic.

Keywords: development, public administration, development of public administration, public administration in Ukraine

Современное состояние развития публичного управления в Украине

Андрей Баранов, Восточно-европейский славянский университет

Установлено, что в западных демократиях отмечается публичное административное управление (Public Administration) или публичное администрирование. Дело в том, что публичное управление подчинялось политической власти, поэтому отношения между управлением и политикой всегда достаточно сложные, но в основном для их решения с растущим большинством противоречий справляются современные информационно-коммуникативные технологии. При этом получив особую технологическую компетенцию, административный аппарат претендует на более активное вхождение в сферу политики, но оказывается неспособен к доминированию через возрастающую сложность и комплексность публичного управления.

Установлено, что в энциклопедическом словаре государственного управления публичное администрирование определяется как теория и практика государственного управления, которая характеризуется реализацией административных процедур путем публичной деятельности, применения инструментов демократического управления, упорядочение общественной деятельности и предоставления административных услуг как средства реализации прав и свобод граждан. В Украине публичное администрирование приобрело официальное признание как образовательная специальность. В то же время многие ученые, преимущественно по государственному управлению, имеют собственное мнение по определению публичного управления. При этом трудно установить жесткие рамки публичного управления и связанного с этим администрирования. Авторами рассматриваются отдельные аспекты публичного управления, при этом не выяснены субъекты и объекты, а главное – принципы построения управления. Возможно, именно исходя из такого подхода, сложно в законодательной системе определить публичное управление, как таковое.

Предложено определить современное состояние публичного управления в Украине как взаимодействие институтов государственной власти, местного самоуправления и институтов гражданского общества, организованные на правовых началах с целью реализации интересов общества и государства на основе новых и совершенствование существующих концепций, теорий, принципов и методов.

Для развития современного публичного управления в Украине характерным остается использование принципов, которые были внедрены в систему государственного управления и управления в целом, и которые выступают базисом формирования, организации, функционирования органов государственного управления и отражают сущность и реальность процессов государственного управления.

Ключевые слова: развитие, публичное управление, развитие публичного управления, публичное управление в Украине

Вступ

Публічне управління для сучасної України нове і ще не сформоване у свідомості суспільства явище, яке потребує визначення об'єктивних основ його виникнення. Визначаючи сучасний стан розвитку публічно-

го управління в Україні в умовах, першою чергою суспільних змін, треба зазначити, що відбувається трансформація державного управління і перехід до публічного управління на засадах нових та вдосконалення наявних концепцій, теорій, принципів і методів.

Виклад основного матеріалу

Передусім розглянемо, що являє собою «управління» в широкому науковому розумінні.

Так на думку видатного вченого П. Друкера, управління є особливим видом діяльності, що перетворює неорганізований натовп в ефективну цілеспрямовану та продуктивну групу. Перефразовуючи іншого з найвідоміших представників науки управління А. Файоля, можна сказати, що управляти державою – це ведення її до цілей з максимально можливим використанням усіх наявних ресурсів. Підтвердження цієї думки також знаходимо у Г. Райта, яким управління трактується як організація і спрямування ресурсів з метою досягнення бажаного результату [7, с. 17].

Одним з найзначніших досягнень ХХ сторіччя є визнання управлінської праці як окремого виду діяльності і запровадження наукового аналізу для визначення способів ефективного розв'язання управлінських проблем. Засновником наукового управління вважається американський вчений Ф. Тейлор. Поняття «наукове управління» введено Л. Брандейсом у 1910 р. Серед найбільш відомих, визнаних світом зарубіжних представників науки управління є: М. Вебер, Н. Вінер, Ф. Гілбрет, В. Глушков, П. Друкер, Д. Дункан, У. Ешбі, Е. Мейо, М. Мескон, Г. Саймон, А. Файоль, М. Фоллет, Д. Форрестер та інші.

Лауреат Нобелівської премії Г. Саймон, визначаючи місце і роль науки управління серед інших наук, охарактеризував її «як частину акумульованого і визнаного знання, що систематизоване й сформульоване у відповідності з встановленими загальними істинними та закономірностями і є не тільки поєднанням багатьох дисциплін, але й новою самостійною наукою у сфері соціології. Це всеохоплююче, глибоке та філософське знання». За висловом відомого американського вченого Д. Дункана, наука управління – це, передусім інтелектуальна революція, новий світогляд та нова методологія вирішення проблем. Наука управління спирається на використання наукового методу, системну орієнтацію та використання моделей.

Як зазначено у Енциклопедичному

словнику з державного управління, це функція організованих систем (біологічних, соціальних, технічних), яка забезпечує реалізацію мети і підтримку режиму діяльності, сталість і розвиток певних структурних елементів. Соціальне управління є властивістю будь-якого суспільства, що пов'язана з його системною природою, розподілом праці, необхідністю спілкування у процесі роботи і життя, обміном результатами матеріальної і духовної діяльності. Змістом соціального управління є процес цілеспрямованої діяльності з прийняття та реалізації рішень або виконання управлінських функцій з метою організації ефективної взаємодії об'єкта і суб'єкта в певній системі з урахуванням змін стану зовнішнього середовища. Суб'єкт і об'єкт управління відрізняються за роллю у процесах ухвалення та реалізації управлінських рішень та виконання основних функцій, до яких належать планування, організація, мотивація і контроль. Керуючим є суб'єкт, але специфіка побудови його структури та технологія діяльності визначаються особливостями об'єкта (керованої підсистеми). Рівень ефективності функціонування системи значною мірою визначається ступенем її співпраці. Управління є складним явищем, тому в науковій літературі часто трапляються дослідження окремих його аспектів: функціонального, процесуального, суб'єктно-об'єктного, загального. Їх узагальнення дає можливість створити певне уявлення про сутність управління [2, с. 722-723].

Таким чином в широкому науковому розумінні «управління» передбачає широке використання на всіх його рівнях і ланках наукових досягнень, передусім, результатів досліджень у сфері політології, права, філософії, соціології, економіки та інформатики; сприяння розвитку наукових досліджень з актуальних проблем управління, зокрема, розробленню нових управлінських технологій та впровадженню їх досягнень у практику; залучення науковців до аналітичної роботи; підвищення рівня забезпеченості системами підтримки прийняття управлінських рішень на базі сучасної управлінської методології

та використання засобів інформатизації і комп'ютеризації. В умовах складності і масштабності проблем управління застосування наукових підходів і сучасних методів їх вирішення набувають особливого значення.

Перспективне прогнозування, стратегічне планування, вибір раціональної структури органів державної влади та її кадрового забезпечення, забезпечення інноваційного, якісного управління, створення високоефективних мотиваційних підходів, розроблення сучасних методів контролю, комунікацій, прийняття рішень – це лише кілька завдань з багатьох, вирішення яких неможливе без розвитку відповідної галузі науки.

В Україні історично сформувалася окрема наукова галузь «Державне управління», яка з погляду системного підходу спрямована на вивчення процесу цілеспрямованого впливу суб'єкта державного управління, що представляє державну владу у вигляді спеціально утворених органів та їх системи, на об'єкт управління, яким є все суспільство або його частина, внаслідок якого задовольняються потреби держави і суспільства. Що являє, на думку В. Цветкова, складну динамічну самокеровану систему, а управління ним як соціальну функцію, що виявляється у владно-організаційній діяльності, яка забезпечує узгодженість спільної праці і побуту людей для досягнення суспільно значущих цілей та завдань [10].

При розгляді державного управління як системи діяльності дуже важливим є розуміння одного з найважливіших системних принципів, а саме, що така система не просто утворюється складенням усіх управлінських зусиль, а набуває якісно нових властивостей.

В умовах, першою чергою, суспільних змін відбувається трансформація державного управління і перехід до публічного управління на засадах нових та вдосконалення наявних концепцій, теорій, принципів і методів.

Засновником публічного управління вважається Вудро Вільсон, якій у 1887 р. в своїй статті «Дослідження адміністрації»

визначає «публічне управління» як предмет адміністративного дослідження, щоб виявити, по-перше, те, що уряд правильно і успішно може зробити, і, по-друге, як можна зробити ці правильні речі з максимально можливою ефективністю і при мінімально можливій вартості або грошей, або енергії [13].

Пізніше англійським автором Д. Кілінгом у 1972 р. публічне управління визначається як «пошук найкращих способів використання ресурсів задля досягнення пріоритетних цілей держави: публічне управління спрямоване на реалізацію прав, свобод та законних інтересів приватних осіб і передбачає якнайповніше застосування владою принципу публічності – відкритості та прозорості діяльності її апарату, право впливу у громадян на діяльність органів влади, громадський контроль за діяльністю управлінського апарату тощо». До суб'єктів публічного управління належать органи державної влади, зокрема, органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, а також інші суб'єкти у разі делегування їм публічних повноважень [9].

Історичний розвиток та становлення американської системи публічного управління відбувався, виходячи з процесів і функцій управління в спектрі повноважень держави (що включає законодавчу, виконавчу і судову гілки влади), одночасно в поєднанні з приватними інституціями на відміну від європейської, де публічне управління розглядається як підгалузь права.

У західних демократіях наголошується на публічному адміністративному управлінні (Public Administration) або публічному адмініструванні. Справа в тому, що публічне управління зазвичай підкорялося політичній владі. Тому відношення між управлінням і політикою завжди досить складні, але для їх вирішення зі зростаючою кількістю суперечностей застосовуються сучасні інформаційно-комунікативні технології. При цьому, отримавши особливу технологічну компетенцію, адміністративний апарат претендує на більш активне входження у сферу політики, але

виявляється нездатним до домінування через зростаючу складність і комплексність публічного управління.

В Енциклопедичному словнику з державного управління публічне адміністрування визначається як теорія та практика державного управління, яка характеризується реалізацією адміністративних процедур шляхом публічної діяльності, застосуванням інструментів демократичного врядування, упорядкуванням суспільної діяльності та надання адміністративних послуг як засобу реалізації прав та свобод громадян. В Україні публічне адміністрування набуло офіційного визнання як освітня спеціальність [8].

Водночас багато науковців, переважно з державного управління, мають власну думку щодо визначення публічного управління.

Зокрема, С. Чернов визначає публічне управління як організуючий і регулюючий вплив держави на суспільну життєдіяльність людей з метою її впорядкування, збереження чи перетворення, базуючись на владній силі, яка обмежує дієвий суспільний контроль [12].

У своєму визначенні публічного управління О. Оболенський робить акцент на тому, що це здійснення сукупності раціональних впливів на функціонування та розвиток колективу людей на основі програми управління та інформації поведінку та стан об'єкта управління, спрямованих на підтримку, поліпшення та розвиток об'єкта управління для досягнення наперед визначеної сукупності цілей. Звідси логічним є висновок, що публічне управління має бути спрямоване на реалізацію цінностей суспільства [4].

Більш вдале визначення, на наш погляд, дали О. Амосов і Н. Гавкалова, які підкреслили, що в сучасній організації суспільного життя управлінські дії здійснюються, окрім спеціальних інститутів держави, також органи місцевого самоврядування, громадські та приватні організації. Адміністрування передбачає особливий вид діяльності, а саме ухвалення нормативних документів і розпоряджень, що видаються повноважними органами в

умовах демократії, коли існує багатобічність взаємозв'язків між політичними й суспільними інститутами [1].

З наведених вище визначень важко встановити жорсткі рамки публічного управління та пов'язаного з цим адміністрування. Авторами розглядаються окремі аспекти публічного управління, водночас не з'ясовані суб'єкти та об'єкти, а головне – принципи побудови управління. Можливо, саме виходячи з такого підходу, складно в законодавчій системі визначити публічне управління, як таке. Але треба зазначити, що відповідно до переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 р. № 266, визначена галузь знань «Публічне управління та адміністрування», а також спеціальність «Публічне управління та адміністрування».

Тобто у підзаконних актах вже є «Публічне управління та адміністрування», а в законах України, зокрема у спеціальних законах, таких як «Про державну службу», «Про місцеве самоврядування», «Про службу в органах місцевого самоврядування» та інших цього немає.

Звернемося до Основного Закону України. Так, згідно з Конституцією України Стаття 5 наголошує про те, що «Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування» [3].

У публікації О. В. Червякової «Перехід до парадигми механізмів трансформації державного управління» сучасна модель публічного управління в Україні визначається як взаємодія інституцій державного управління, місцевого самоврядування та громадянського суспільства на засадах організаційно-правового механізму управління, який встановлений Конституцією України, законами та іншими нормативно-правових актами [11].

Так, інституції державного управління представлені органами державної влади (в Україні – це Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України

та центральні органи виконавчої влади, місцеві адміністрації та інші органи державного управління в адміністративно-територіальних одиницях України; Конституційний Суд України та суди загальної юрисдикції; правоохоронні органи та силові органи) [11].

Місцеве самоврядування в Україні в межах Конституції і законів України – гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади (жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста) самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення [6]. Також законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначено систему місцевого самоврядування, яка включає [6]: територіальну громаду, сільську, селищну, міську раду, сільського, селищного, міського голову, виконавчі органи сільської, селищної, міської ради, старосту, районні та обласні ради, що представляють спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ, міст, органи самоорганізації населення.

До інституції громадянського суспільства відносять: громадські об'єднання, релігійні, благодійні організації, творчі спілки, професійні спілки та їх об'єднання, асоціації, організації роботодавців та їх об'єднання, органи самоорганізації населення, недержавні засоби масової інформації, інші невідприємницькі товариства та установи, легалізовані відповідно до законодавства, які мають функції громадського контролю за діяльністю державного органу, сприяння у формування та реалізації державної політики. (Постанова КМУ № 996, остання редакція) [5].

Взаємодія інституцій державної влади, місцевого самоврядування та інституцій громадянського суспільства створила можливість суб'єкт-суб'єктних відносин між ними. Тобто публічне управління (на відміну від державного управління, де методологічні аспекти державотворення будувалися на суб'єкт-об'єктних відносинах між владою та суспільством) пропонує впровадження нового підходу, де мето-

логічні аспекти державотворення визначаються на взаємодії і рівноправності як органів влади (інституцій державної влади), так і суспільства (інституцій громадянського суспільства) в цілому [11].

Висновки

За результатами проведеного аналізу сучасного стану розвитку публічного управління в Україні встановлено, що у західних демократіях наголошується на публічному адміністративному управлінні (Public Administration) або публічному адмініструванні. Справа в тому, що публічне управління зазвичай підкорялося політичній владі. Тому відношення між управлінням і політикою завжди досить складні, але переважно для їх вирішення зростаючою кількістю суперечностей застосовують сучасні інформаційно-комунікативні технології. При цьому, отримавши особливу технологічну компетенцію, адміністративний апарат претендує на більш активне входження у сферу політики, але виявляється нездатним до домінування через зростаючу складність і комплексність публічного управління.

З'ясовано, що в Енциклопедичному словнику з державного управління публічне адміністрування визначається як теорія та практика державного управління, яка характеризується реалізацією адміністративних процедур шляхом публічної діяльності, застосуванням інструментів демократичного врядування, упорядкуванням суспільної діяльності та надання адміністративних послуг як засобу реалізації прав та свобод громадян. В Україні публічне адміністрування набуло офіційного визнання як освітня спеціальність. Водночас багато науковців, переважно з державного управління, мають власну думку щодо визначення публічного управління. При цьому важко встановити жорсткі рамки публічного управління та пов'язаного з цим адміністрування. Авторами розглядаються окремі аспекти публічного управління, водночас не з'ясовані суб'єкти та об'єкти, а головне – принципи побудови управління. Можливо, саме виходячи з такого підходу, складно в законодавчій системі визначити публічне управління, як таке.

Запропоновано визначити сучасний

стан розвитку публічного управління в Україні як взаємодію інституцій державної влади, місцевого самоврядування та інституцій громадянського суспільства, що організовані на правових засадах з метою реалізації інтересів суспільства та держави на засадах нових та вдосконалення наявних концепцій, теорій, принципів і методів.

Для розвитку сучасного публічного управління в Україні характерним залишається використання принципів, які були впроваджені в систему державного управління та управління в цілому і виступають

базисом формування, організації, функціонування органів державного управління та відображають сутність і реальність процесів державного управління.

Таким чином, сучасне публічне управління в Україні можна розглядати як взаємодію інституцій державної влади, місцевого самоврядування та інституцій громадянського суспільства, що організовані на правових засадах з метою реалізації інтересів суспільства та держави на засадах нових та вдосконалення наявних концепцій, теорій, принципів і методів.

БІБЛІОГРАФІЧНІ ПОСИЛАННЯ

1. Амосов О., Гавкалова Н. Публічне адміністрування в Україні: зв'язок з архетипами та пріоритети розвитку // Публічне управління: теорія та практика. – 2014. – № 2 (18). – С. 7-13.
2. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – Київ : НАДУ, 2010. – 820 с.
3. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=1&nreg=254%EA%2F96-%E2%F0>.
4. Оболенський О. Ю. Провісники нового публічного управління // Розвиток публічного адміністрування на засадах менеджменту: європейський контекст : матеріали науково-практичної конференції. – Дніпропетровськ : ДРІДУ НАДУ, 2009. – С. 3-8.
5. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики: Постанова КМУ від 3.11.2010 р. № 996. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-2010-%D0%BF>.
6. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.
7. Родченко Л.М., Родченко І.Ю., Червякова О.В. Розвиток механізмів самовпорядкування в системі державного управління: Монографія. – К. : ТОВ «НВП» Інтерсервіс», 2019. – 176 с.
8. Сурмін Ю.П., Трощинський В.П. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – Київ : НАДУ, 2010. – С. 605.
9. Трощинський В.П. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. – Київ : НАДУ, 2010. – С. 605.
10. Цветков В. В. Демократія – Управління – Бюрократія: в контексті модернізації українського суспільства : монографія. – Київ : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького, 2001. – 298 с. – Режим доступу: <http://kul.kiev.ua/praci-2001-roku/cv-tkov-v.v.-gorbatenko-v.p.-demokratija-upravlinnja-bjurokratija-v-konteksti-modernizaciji-ukrajinskogo-suspilstva-monografija.-k.-institut-dergavi-i-prava-im.-v.m.-koreckogo-nan-ukrajini.html>.
11. Червякова О. В. Перехід до парадигми механізмів трансформації державного управління // Проблеми модернізації України. – Київ : ДП «Видавничий дім «Персонал», 2017. – Вип.5. – С. 17-19.
12. Чернов С. І., Гайдученко С. О. Текст лекцій з дисципліни «Публічне адміністрування». – Харків : ХНУМГ, 2014. – С. 7.
13. Woodrow, Wilson. June, 1887. The Study of Administration, Political Science Quarterly. – Vol. 2. – № 2 (Jun., 1887). – P. 197–222. – Режим доступу: http://www.commentary.com/admin_thoughts_1887.pdf

REFERENCES

1. Amosov, O., Havkalova, N. (2014). Publichne administruvannia v Ukraini: zviazok z arkhetypany ta priorityty rozvytku [Public Administration in Ukraine: Relationship with Archetypes and Development Priorities]. *Publichne upravlinnia: teoriia ta praktyka*, 2 (18), 7-13 [in Ukrainian].

2. Kovbasiuka, Yu.V., Troshchynskoho, V. P., Surmina, Yu. P. (Eds). (2010). *Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia [Encyclopedic Dictionary of Public Administration]*. Kyiv : NADU [in Ukrainian].
3. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28.06.1996 № 254k/96-VR [Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of 28.06.1996 No. 254k/96-VR]. Retrieved from: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=1&nreg=254%EA%2F96-%E2%F0> [in Ukrainian].
4. Obolenskyi, O. Yu. (2009). *Provisnyky novoho publichnoho upravlinnia [Harbingers of the new public administration]. Rozvytok publichnoho administruvannia na zasadakh menedzhmentu: yevropeyskyi kontekst: materialy nauково-praktychnoi konferentsii*. Dnipropetrovsk : DRIDU NADU [in Ukrainian].
5. Pro zabezpechennia uchasti hromadskosti u formuvanni ta realizatsii derzhavnoi polityky: Postanova KMU vid 3.11.2010 r. № 996 [On ensuring public participation in the formation and implementation of public policy: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 3.11.2010 No. 996]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-2010-%D0%BF> [in Ukrainian].
6. Pro mistseve samovriaduvannia v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 21.05.1997 № 280/97-VR [On local self-government in Ukraine: Law of Ukraine of 21.05.1997 No. 280/97-VR]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80> [in Ukrainian].
7. Rodchenko, L.M., Rodchenko, I.Iu., Cherviakov, O.V. (2019). *Rozvytok mekhanizmiv samovporiadkuvannia v systemi derzhavnoho upravlinnia: Monohrafiia [Development of self-governance mechanisms in the public administration system: Monograph]*. Kyiv: TOV “NVP” Interservis” [in Ukrainian].
8. Surmin, Yu.P., Troshchynskyi, V.P. (2010). *Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia [Encyclopedic Dictionary of Public Administration]*. Kyiv : NADU, 2010 [in Ukrainian].
9. Troshchynskyi, V.P. (2010) *Entsyklopedychnyi slovnyk z derzhavnoho upravlinnia [Encyclopedic Dictionary of Public Administration]*. Kyiv : NADU [in Ukrainian].
10. Tsvietkov, V. V. (2001). *Demokratiia – Upravlinnia – Biurokratiia: v konteksti modernizatsii ukrainskoho suspilstva : monohrafiia [Democracy – Governance – Bureaucracy: in the context of modernizing Ukrainian society: a monograph]*. Kyiv : In-t derzhavy i prava im. V. M. Koretstskoho. Retrieved from: <http://kul.kiev.ua/praci-2001-roku/cv-tkov-v.v.-gorbatenko-v.p.-demokratija-upravlinnja-bjurokratija-v-konteksti-modernizaciji-ukrajinskogo-suspilstva-monografija.-k.-institut-dergavi-i-prava-im.-v.m.-koreckogo-nan-ukrajini.html> [in Ukrainian].
11. Cherviakov, O. V. (2017). Perekhid do paradyhmy mekhanizmiv transformatsii derzhavnoho upravlinnia [Transition to the paradigm of mechanisms of transformation of public administration]. *Problemy modernizatsii Ukrainy*. Kyiv : DP “Vydavnychiy dim “Personal”, 5,17-19 [in Ukrainian].
12. Chernov, S. I., Haiduchenko, S. O. (2014). *Tekst leksii z dystsypliny «Publichne administruvannia» [Text of lectures in the discipline “Public Administration”]*. Kharkiv : KhNUMH [in Ukrainian].
13. Woodrow, Wilson. (1887). The Study of Administration, *Political Science Quarterly*, 2 (2), 197-222. Retrieved from: http://www.commentary.com/admin_thoughts_1887.pdf.

Баранов Андрій Павлович

Викладач

Східно-європейський слов'янський університет
88000, м. Ужгород, вул. Гагаріна, 42/1**Baranov Andriy**

Lecturer

Eastern European Slavic University
42/1, Gagarin Str., Uzhgorod, 88000, UkraineEmail: ap_baranov@ukr.net

ORCID: 0000-0003-0633-0994

Цитування: Баранов А. П. Сучасний стан розвитку публічного управління в Україні/ А. П. Баранов // Аспекти публічного управління. – 2019. – Т. 7 – № 8. – С. 5-12.

Citation: Baranov, A.P. (2019). Suchasnyi stan rozvytku publichnoho upravlinnia v Ukraini [The current state of public administration development in Ukraine]. *Public administration aspects*, 7(8), 5-12.

Стаття надійшла / Article arrived: 05.07.2019

Схвалено до друку / Accepted: 10.08.2019